

доста се е напатилъ по света, се помъчва да го прѣдума да остане дома, да се залови за занаятъ. За това придумване поетътъ си спомня отпослѣ и по свой начинъ ни го повѣрва:

Ти отъ дѣтинство още, татко,
Залѣгаше касанъ да станѣ,
Но твой синъ те не послуша
И за писателство се хванѣ.

Различни имена — но сжщъ е
Намъ и на двама занаята:
Говеда трепнишъ ти съ сѣкира,
И азъ говеда — съ рѣчь и главата!

Това бащата; желанието на майката е — Шандоръ да стане пасторъ. Но синътъ отдавна вече има свои желанія, които го водятъ по свой пътъ. При все това, и бащината и майчината желоби се изпълнятъ, само че не както те сж си мислили: не слѣдъ много време той става проповѣдникъ — на свободата, на любовта къмъ отечеството, и касанинъ — съ своето огненогнѣвно слово да унищожава всякой врагъ на своята вѣра. — Но преди това, за дълго време още неговата сѣдба е тѣсно свързана съ сѣдбата на онѣхъ нищастни служители на искуството, които отъ година любовъ къмъ него сж търпили и годѣмъ гладъ. Прѣди шестдесетъ години, драматическото искусство въ Венгрия е било не по-добре поставено, отколкото днесъ у насъ — неговитѣ заречи сж били и велики постници, но едва ли незаслужено. То сж били сганъ бродници, сгани отъ колъ и отъ въже нехранимайбовци, безъ какво и да е понятие и любовъ къмъ дѣлото на които сж се посвѣтавали. Не единъ отъ нищитѣ духомъ другари на Шандора се е дивилъ що дѣри той между тѣхъ, и явно му е казвалъ: „Сиромашъ Петйофи, какво те е намарало да изберешъ тоя пътъ. Ти си роденъ за по-добро нѣщо. Какво още има да пати главата ти, ако ти останешъ между насъ!“ Още! та той вече всичко е испатилъ, каквото може да испати човѣкъ между такава отборна сродъ: гладъ, унижения . . . Но съ упоритостъ, достойна за по-друго дѣло, той се държи за актьорството, при всичко че и нему това искусство идва толкова отржки, колкото и на другаритѣ му. Може би, въ себе си той е чувствувалъ и схващалъ както трѣбва своитѣ роли, но пази-боже отъ тѣхното прѣдаване на сце-

м. 116. 11442